

Als interieurontwerper Ava O'Shea voor een opdracht naar het luxe hotel The Manor wordt gestuurd, weet ze niet wat ze moet verwachten. Maar aan een ontmoeting met Jesse Ward had ze niet verwacht: een rijke, arrogante en mysterieuze zakenman, die onweerstaanbaar en meer dan een tikkeltje stout is. Ava probeert wanhopig niet voor hem te vallen en probeert hem te ontvluchten. Maar Jesse wil meer en laat haar niet gaan. Hoe lang kan ze hem weerstaan...?

JODI ELLEN MALPAS

Mijn man - Obsessie

Mijn man - Obsessie

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *This Man*
Oorspronkelijke uitgever: Amazon Digital Services, Inc.
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Inge de Leeuw
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Jodi Ellen Malpas
Copyright © 2013 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 095 8 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ik rommel door de talloze stapels rotzooi die her en der op mijn slaapkamervloer liggen. Ik kom te laat. Uitgerekend op een vrijdag, na de hele week op tijd te zijn geweest, kom ik te laat.

‘Kate!’ schreeuw ik panisch. Waar zijn ze in hemelsnaam? Ik ren de overloop op en leun over de balustrade. ‘Kate!’

Het vertrouwde geluid van een houten lepel tegen de rand van een keramische mengkom kondigt haar komst aan en Kate verschijnt onder aan de trap. Ze kijkt me vermoeid aan. Het is een blik waaraan ik de afgelopen tijd gewend ben geraakt.

‘Mijn sleutels! Heb je mijn autosleutels gezien?’ roep ik buiten adem.

‘Ze liggen op het bijzettafeltje waar je ze gisteravond hebt neergelegd.’ Ze rolt met haar ogen en gaat dan al roerend in haar beslag terug naar haar atelier.

Ik ren opgefokt over de overloop en trek mijn autosleutels onder een stapel tijdschriften vandaan. ‘Hebbes,’ mompel ik. Ik gris mijn lichtbruine riem, hakken en laptop mee en ga naar beneden. Ik tref Kate in haar atelier aan waar ze het beslag over verschillende bakvormen verdeelt.

‘Je moet die kamer echt opruimen, Ava. Het is er een klerezooi,’ klaagt ze.

Ik weet het, opruimen is niet mijn sterkste kant thuis, vooral omdat ik interieurarchitect ben en de hele dag niets anders doe dan coördineren en organiseren. Ik pak mijn mobiel van de gebutste tafel en doop mijn vinger in Kates beslag. ‘Ik kan niet overal in uitblinken.’

‘Wegwezen!’ Ze slaat met haar lepel mijn hand weg. ‘Waarom ga je eigenlijk met je auto?’ vraagt ze terwijl ze naar voren leunt om het mengsel weer glad te strijken. Ze is zo geconcentreerd bezig dat het puntje van haar tong tussen haar lippen door steekt.

‘Ik heb een oriënterend gesprek met een nieuwe klant ergens in het buitengebied van Surrey in de heuvels, een of ander landhuis.’ Ik trek mijn riem door de lusjes van mijn marineblauwe kokerjurk, laat mijn

voeten in mijn lichtbruine schoenen met naaldhakken glijden en kijk dan ter inspectie in de spiegel aan de muur.

‘Ik dacht dat jij het bij de stad hield?’ vraagt ze terwijl ze achter me staat.

Ik ga even met mijn vingers door mijn lange, donkere haar, duw het van de ene naar de andere kant, maar dan geef ik het op en ik zet het met een paar handelingen vast. Er ligt een vermoeide blik in mijn donkerbruine ogen en de gebruikelijke twinkeling ontbreekt. Dat is ongetwijfeld het gevolg van te veel hooi op de vork. Ik ben pas een maand geleden, na de breuk met Matt, bij Kate ingetrokken en we gedragen ons als een stel studenten. Mijn lever smeekt om rust.

‘Dat klopt. De landelijke sector is Patricks domein. Ik weet niet hoe deze klus bij mij is terechtgekomen.’ Na wat lipgloss te hebben aangebracht smak ik met mijn lippen. ‘Ik ben niet zo dol op Engels van de oude stempel en “ons soort mensen”. Ik kus Kate op haar wang. ‘Dit wordt pijnlijk, dat weet ik nu al. Hou van je!’

‘Ook van jou, tot straks!’ roept Kate vrolijk zonder op te kijken. ‘Let op je taalgebruik!’

Ondanks het feit dat ik te laat ben, rijd ik zoals altijd voorzichtig in mijn Mini naar mijn kantoor aan Bruton Street. Na tien minuten rondjes te hebben gereden om een parkeerplek te vinden, weet ik meteen weer waarom ik normaal altijd de metro pak.

Ik storm het kantoor binnen en kijk snel op de klok. Tien over half negen. Oké, tien minuten te laat, dat valt mee. Op weg naar mijn bureau kom ik langs de verlaten werkplekken van Tom en Victoria. Als ik me op mijn bureaustoel laat vallen zie ik dat Patrick in zijn kantoor zit. Ik pak mijn laptop en zie dan dat er een pakje voor me is bezorgd.

‘Goedemorgen, bloem,’ buldert Patrick me tegemoet terwijl hij op de rand van mijn bureau gaat zitten dat zoals altijd kreunt onder zijn gewicht. ‘Wat heb je daar?’

‘Goedemorgen, het is de nieuwe lijn stoffen van Miller’s. Vind je het wat?’ Ik aai over een staal van het luxe materiaal.

‘Geweldig,’ zegt hij quasigeïnteresseerd. ‘Laat Irene het maar niet zien. Ik heb net het grootste deel van mijn vermogen mogen investeren in nieuwe bekleding thuis.’

‘Ach gossie.’ Ik kijk hem meelevend aan. ‘Waar is iedereen?’

‘Victoria heeft vandaag vrij en Tom gaat de strijd aan met meneer en mevrouw Baines. Jij, Sal en ik zijn vandaag op elkaar aangewezen, bloem.’ Hij neemt zijn kam uit zijn binnenzak en haalt die door zijn dikke bos grijs haar.

‘Ik heb begin van de middag een afspraak bij The Manor,’ herinner ik hem. Dat kan hem niet zijn ontgaan. Landhuizen zijn normaal zijn domein. ‘Waarom moet ik er eigenlijk heen, Patrick?’ Ik moet het weten. Ik heb nog nooit buiten de stad gewerkt en ik weet niet zeker of ik wel de aangewezen persoon ben voor een klassiek interieur.

Ik werk nu zo’n vier jaar voor Rococo Union en het was van meet af aan duidelijk dat ik was aangenomen om het bedrijf op het gebied van design een impuls te geven. Aangezien er door heel Londen luxe appartementen als paddenstoelen uit de grond schoten, misten Patrick en Tom op dat vlak de boot met hun specialisatie op het gebied van klassiek design. Toen de uitbreiding ontzettend succesvol bleek te zijn en ik al het werk niet meer alleen aankon, nam Patrick Victoria in dienst.

‘Omdat er speciaal naar jou is gevraagd, bloem van me.’ Hij staat op en mijn bureau kraakt nog eens protesterend. Patrick negeert het, maar ik krimp ineen. Óf hij valt wat af, óf hij moet niet meer op mijn bureau gaan zitten, want dat houdt het anders niet lang meer vol.

Dus ze hadden om mij gevraagd? Waarom? Niets in mijn portfolio straalt ook maar enigszins klassieke interesse uit. Totaal niet. Dit wordt vast tijdverspilling. Patrick of Tom zou moeten gaan.

‘O, en de Lusso-lancering...’ Patrick steekt zijn kam weg. ‘De projectontwikkelaar heeft met zijn feestje in het penthouse kosten noch moeite bespaard. Je hebt geweldig werk geleverd, Ava.’ Patrick knikt plechtig zijn hoofd.

Ik bloos. ‘Dank je.’ Ik ben ontzettend trots op mezelf en op mijn werk aan Lusso, mijn grootste prestatie tot nu toe in mijn korte carrière.

Gelegen bij de St. Katherine Docks en met prijzen variërend van drie miljoen voor een eenvoudig appartement tot tien miljoen voor het penthouse, bevinden we ons hier in het superrijke segment. De opdracht Italiaanse luxe te creëren vindt zijn weerklank in de naam. Ik heb al het materiaal, de meubels en de kunstvoorwerpen in Italië uitgezocht en heb daar een week lang genoten tijdens het opstellen van het

verzendschema. Volgende week vrijdag start de officiële verkoop, maar ik weet dat ze het penthouse en zes andere appartementen al hebben verkocht, dus het is meer een bewonderfeestje.

‘Ik hou die hele dag vrij zodat ik de laatste inspectieronde kan doen als de schoonmakers weg zijn.’ Ik blader door mijn agenda naar de betreffende dag en krabbel nog iets op die bladzijde.

‘Goed zo, meisje. Ik heb Victoria gezegd er om vijf uur te zijn. Het is de eerste keer dat ze dit meemaakt, dus je moet haar alles even uitleggen. Tom en ik zullen er om zeven uur zijn.’

‘Tuurlijk.’

Patrick keert terug naar zijn kantoor en ik open mijn mail. Ik scroll door de berichten om te kijken wat gedeletet kan worden en waar ik op moet reageren.

Om elf uur schuif ik mijn laptop in de tas en steek ik mijn hoofd bij Patrick om de hoek. Hij gaat helemaal op in wat er op zijn beeldscherm staat.

‘Ik ben weg,’ zeg ik, maar hij wappert alleen met zijn hand ten teken dat hij me heeft gehoord. Ik loop door het kantoor en zie Sally met het kopieerapparaat worstelen. ‘Tot later, Sal.’

‘Doei, Ava,’ zegt ze, maar ze is te druk bezig met het oplossen van de papierstoring om op te kijken. Die meid is echt een ramp.

Ik kom buiten en loop naar mijn auto. Het is mei en er schijnt een heerlijk lentezonnetje. Het verkeer is op dit tijdstip op vrijdag een nachtmerrie, maar als ik eenmaal de stad uit ben, is het best een aangename rit. Het dak van mijn auto is omlaag, Adele zingt me toe en het is vrijdag. Een ritje door het platteland is een mooie afsluiting van mijn werkweek.

Mijn navigatiesysteem vertelt me de grote weg te verlaten en verder te gaan op een landweggetje en uiteindelijk sta ik voor de grootste poort die ik ooit heb gezien. Op een gouden tegel op een pilaar staat: ‘The Manor’.

Verdomme! Ik zet mijn zonnebril af en kijk voorbij de poort naar de brede grindweg die zich eindeloos voor me lijkt uit te strekken. Er is geen huis te bekennen, alleen de bomenlaan waarvan ik het eindpunt

niet kan zien. Ik stap uit, loop naar de poort en rammel eens voorzichtig aan het hek, maar er is geen beweging in te krijgen. Wat nu?

‘U moet op het knopje bij de intercom drukken.’

Ik schrik me wezenloos als ik een zware stem hoor die uit het niets lijkt te komen en die de stilte van het platteland verbreekt. Ik kijk om me heen, niemand in zicht. ‘Hallo?’

‘Hierzo.’

Ik draai me helemaal om en zie dan de intercom een stukje terug langs de weg. Ik ben er zo langs gereden. Ik ren ernaartoe en druk op het knopje om mezelf aan te kondigen. ‘Ava O’Shea, Rococo Union.’

‘Dat weet ik.’

O? Hoe dan? Ik kijk weer om me heen en zie dat er een camera is geïnstalleerd bij de poort, als een metalen geluid het openen van de hekken aankondigt. ‘Lekker dan,’ mompel ik terwijl ik naar mijn auto ren. Ik spring in mijn Mini, rijd langzaam naar de opengaande hekken toe en fantaseer ondertussen over hoe ik die ongelooflijk deftige kwal op z’n nummer kan zetten. Ik zie steeds meer tegen de afspraak op. Ik heb geen ervaring met deftige provinciaaltjes en hun deftige landhuizen.

Als de hekken helemaal open zijn, rijd ik verder over de met grind bedekte oprijlaan. Gezien de iepen die op gelijke afstand van elkaar langs de weg staan, zou je bijna denken dat ze strategisch zijn geplant om te verbergen wat verderop ligt. Na bijna twee kilometer zo beschut te hebben gereden, kom ik uit op een perfect ronde binnenplaats. Ik zet mijn zonnebril weer af en staar met open mond naar het kolossale huis dat onmiddellijk de aandacht opeist. Het is schitterend, maar ik maak me nu nog meer zorgen. Mijn enthousiasme voor deze afspraak neemt met de minuut af.

De zwarte deuren – opgeluisterd door glimmend gouden hangensluitwerk – worden geflankeerd door vier grote erkers achter uit steen gehouwen pilaren. Het landhuis is opgetrokken uit gigantische blokken kalksteen en langs de façade staan weelderige laurierbomen. De fontein in het midden van de binnenplaats, waar stralen sprankelend water omhoog worden gespoten, maakt het plaatje compleet. Het is allemaal ontzettend imposant.

Ik breng de auto tot stilstand, zet de motor af en worstel met het portier om uit te kunnen stappen. Ik blijf even staan met mijn hand op de

bovenkant van het portier en bekijk het gigantische gebouw. Dit is een vergissing. Alles is in geweldige staat.

Het gazon is groener dan groen, het huis ziet eruit alsof het elke dag schoon wordt geschrobd en zelfs het grind ziet eruit alsof het dagelijks wordt gezogen. Als ik op de buitenkant afa, kan ik me niet voorstellen dat er binnen iets moet worden gedaan. Ik kijk omhoog naar de tientallen erkers met schuiframen. Er hangen overal stijlvolle gordijnen voor. Ik wil bijna Patrick bellen om te controleren of ik wel het juiste adres heb, maar er stond toch echt 'The Manor' op de poort. En die kwallebal aan de andere kant van de intercom had me ook verwacht.

Terwijl ik daar over mijn volgende stap nadenk, gaan de deuren open en verschijnt de grootste zwarte man die ik ooit heb gezien. Hij slentert het bordes boven aan de trap op. Ik krimp ineen als ik hem zie, doe zelfs een stap naar achteren. Hij draagt een zwart pak – waarschijnlijk op maat gemaakt, want hij heeft absoluut geen gangbaar postuur –, een zwart overhemd en een zwarte stropdas. Zijn kaalgeschoren hoofd glimt alsof het opgepoetst is en een groot deel van zijn gezicht gaat schuil achter een grote zonnebril. Als ik me al iemand had voorgesteld die door die deuren naar buiten zou komen lopen, dan was hij het zeker niet. Het is een boom van een vent en ik besef opeens dat ik hem sta aan te gapen. Ben ik soms bij het hoofdkantoor van een maffiabende beland? Ik probeer me koortsachtig te herinneren of ik mijn persoonlijk alarm heb overgeheveld naar mijn nieuwe handtas.

'Mevrouw O'Shea?' bromt hij.

Ik voel me kleiner worden bij zijn overweldigende aanwezigheid en zwaai even nerveus naar hem. 'Hoi,' fluister ik.

'Deze kant op,' bromt hij. Hij maakt een kort gebaar met zijn hoofd, keert zich om en loopt het huis weer in.

Ik overweeg het hazenpad te kiezen, maar mijn avontuurlijke kant is nieuwsgierig naar wat er voorbij die deuren ligt. Hij is geen butler. Ik pak mijn tas, doe het portier dicht en controleer terwijl ik naar het huis loop of ik mijn alarm bij me heb. Nee, dat zit nog in mijn andere tas. Ik loop toch verder. Pure nieuwsgierigheid loodst me de trap op en de deuren door, naar een enorme hal. Ik kijk de hoge ruimte rond en ben meteen onder de indruk van de grootse, centrale positie van de gewelfde trap die naar de eerste verdieping leidt.

Mijn angst wordt bewaarheid. Dit huis is puntgaaf.

De inrichting is overdadig, weelderig en ontzettend intimiderend. Door de combinatie van diepe blauwtinten, taupe met een hint van goud en het oorspronkelijke houtwerk, samen met de donkere mahoniehouten parketvloer, heeft het een opvallende en erg weelderige uitstraling. Het is precies zoals ik het me had voorgesteld en het komt niet eens in de buurt van mijn professionele voorkeur. Maar terwijl ik zo rondkijk, vraag ik me beduusd af waarom men hier überhaupt een interieurarchitect zou inschakelen. Patrick zei dat er speciaal naar mij was gevraagd, dus dan stel ik me zo voor dat ze de boel willen moderniseren. Maar nu ik het huis vanbuiten en vanbinnen heb gezien, ben ik daar niet zeker meer van. De inrichting past precies bij de stijl van het oude huis. Het is in perfecte staat. Wat doe ik hier in vredesnaam?

De beer slaat rechts af, waardoor ik me moet haasten om hem bij te houden. Mijn hoge hakken klikken op de houten vloer terwijl hij me voorbij de trap leidt, naar de achterkant van het landhuis.

Het geroezemoes van stemmen trekt mijn aandacht en ik kijk naar rechts waar een behoorlijk aantal mensen aan tafeltjes zit te kletsen onder het genot van een hapje en een drankje. Bedienden brengen het eten en de drankjes rond en de kenmerkende fluwelen stemmen van de Rat Pack klinken op de achtergrond. Ik frons nadenkend mijn wenkbrauwen, maar dan heb ik het. Het is een hotel; een chic, landelijk hotel. Ik ontspan me opgelucht, maar dat verklaart nog steeds niet waarom ik hier ben. Ik word langs de toiletten en daarna langs een bar geleid. Er zit een aantal mannen op krukken aan de bar. Ze zijn moppen aan het tappen en plagen een jonge vrouw, die kennelijk net terug is van het toilet en nog een velletje toiletpapier aan haar schoen heeft. Ze mept de grootste plaaggeest op zijn schouder en geeft hem goedmoedig een standje.

Ik begin het allemaal te bevatten. Ik wil iets zeggen tegen de onwaarschijnlijk grote beer die me god weet waar naartoe brengt, maar hij controleert geen enkele keer of ik wel volg. Dat maakt het gekklik van mijn hakken hem wel duidelijk. Hij is niet bepaald spraakzaam, en ik heb het vermoeden dat hij toch niet zou reageren als ik iets zei.

We passeren nog twee gesloten deuren. Een daarvan biedt vast toegang tot de keuken, te horen aan het gekletter van potten en pannen.

Dan brengt hij me naar een serre; een immens grote, lichte en verrassend overdadige ruimte die door de plaatsing van banken, grote fauteuils en tafels is opgedeeld in verschillende zitgedeeltes. Kamerhoge glazen vouwdeuren beslaan de hele buitenwand en bieden toegang tot een betegeld terras en een uitgestrekt gazon. Het geheel is ontzagwekkend. Ik snak stilletjes naar adem als ik een glazen gebouw zie met daarin een zwembad. Het is onwerkelijk. Ik wil niet weten wat een overnachting hier kost. Dit hotel heeft minimaal vijf sterren, waarschijnlijk nog wel meer.

Als we deze ruimte eenmaal hebben doorkruist, lopen we door een gang tot de beer voor een houten paneel deur blijft staan.

‘Het kantoor van meneer Ward,’ bast hij, terwijl hij gezien zijn postuur verrassend zacht op de deur klopt.

‘De manager?’ vraag ik.

‘De eigenaar,’ zegt hij. Hij doet de deur open en gaat naar binnen. ‘Kom verder.’

Ik aarzel even voor ik over de drempel stap, maar dan volg ik hem het kantoor van meneer Ward in terwijl ik de ook hier weer luxueuze inrichting in me opneem.